treball

SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 467 | Barcelona, 7 de febrer de 1977 | Preu: 10 pessetes

editorial

DESARMAR LES BANDES FEIXISTES

Després de la "setmana tràgica" de Madrid, la vida política sembla transcórrer altre cop per camins de normalitat. No hi ha hagut, en efecte, noves provocacions sangonents, ni assassinats. Però els assassins campen lliures, com els segrestadors d'Oriol i de Villa escusa. Per això la normalitat és més aparent que real: poden matar altra vegada. Poden fer-ho perquè no n'hi ha prou amb la fermesa i serenitat exemplars del poble i de les forces d'oposició per impedir-ho, ni la responsabilitat demostrada per l'Exèrcit. Cal, a més a més, que l'actitud del govern sigui clara i coherent davant de la seva pròpia dreta. I fins ara no ho és: el govern ha invertit el sentit que -va dir- tenien les seves mesures repressives. Mentre que els pistolers continuen al carrer, mentre que els encoratjadors de la provocació baladregen des de certa premsa, amb total impunitat, la pretesa legitimitat de la violència "ultra", homes i dones d'esquerra, que no preconitzen ni practiquen, sinó que condemnen, el terrorisme, són detinguts i processats, quan no són retinguts a la presó. ¿Què espera el govern per desarmar i desarticular les bandes feixistes? ¿Què espera per posar en clar les vinculacions d'aquestes bandes amb la "internacional negra"?

La manca de fermesa governamental és un insult als comunistes i policies assassinats, als segrestats. Però és molt més: una irresponsable invitació al crim. Perquè, ¿com poden els assassins sentir-se intimidats, si les mesures que s'haurien d'aplicar contra ells s'apliquen exactament en una direcció contrària?

Què espera el govern? Què espera per proclamar l'amnistia, per reconèixer i garantir la plena llibertat de partits i sindicats? Aquestes exigències, que són fonamentals perquè, de debó, hi hagi democràcia, adquireixen, després de la "setmana tràgica a Madrid", una urgència més gran. ¿Com podrà el govern deturar la provocació si s'impedeix al poble d'organitzar-se, expressar-se i manifestar-se lliurement?

El govern demana al poble un xec en blanc. No vol dir altra cosa la seva demanda de confiança: "Confia i espera" -sembla dir el govern-. "Nosaltres farem front al terrorisme i, a poc a poc, menarem el país cap a la democràcia". ¿Com confiar que el govern serà capaç d'evitar que es reprodueixin els fets dramàtics que ha estat incapaç d'evitar fins ara? ¿Com esperar, quan els assassins continuen lliures, buscant l'oportunitat d'un nou cop?

Ni espera ni confiança. Suport actiu quan sigui cas d'avançar, pressió de masses sempre per trencar els frens i cauteles. Suport a qualsevol mesura efectiva per impedir nous crims, per desarmar la banda dels assassins. Pressió ferma i responsable per avançar de veritat cap a la democràcia.

El govern té menys raons que mai per deturar aquest avanç. Però no és possible avançar en general sense avançar en el terreny concret de la negociació amb l'oposició. Heus aquí, ara, la qüestió principal.

TRES MESOS DE VAGA

ROCA: UNA SORTIDA ORDENADA POT SER UNA VICTÒRIA

PÀGINA 3

ELS TREBALLADORS i LES ELECCIONS

LA TASCA MÉS REVOLUCIONÀRIA

ENTREVISTA AMB CIPRIANO GARCÍA

"La classe obrera, tots els assalariats, han de comprendre que en aquestes eleccions està en joc el ser o no ser de la democràcia a Espanya. De quin en sigui el resultat depèn, en bona mesura, que les conseqüències de la crisi econòmica que còlpeja els treballadors continuï o no descarregant-se damunt de llurs esquenes".

Cipriano Garcia Sànchez, membre del Secretariat de Comissions Obreres, dirigent del PSUC, ens parla de les properes eleccions a Corts, convocades per al mes de maig, i del paper de la classe obrera en elles.

"La classe obrera és, entre totes les capes del nostre poble, la més interessada a participar, com també ho està en el triomf dels partits obrers i democràtics. El contrari, la indiferència, l'abstenció, l'apoliticisme, deixaria el camí lliure perquè les forces que han dirigit el país durant quaranta anys ho continuessin fent. Això seria un greu error, les conseqüències del qual es veurien molt aviat.

"Avui, no coneixem encara com es desenvoluparan les eleccions. Assistim a un forcejament entre el govern i l'oposició. Aquesta vol eleccions lliures; aquell tracta de retallar tant com pugui l'expressió autèntica de la llibertat del poble. Per a l'oposició, és cas de conquerir unes eleccions de les quals surtin unes Corts constituents; el govern pretén donar legitimitat democràtica als grups de la dreta, els quals, amb un procés electoral sense democràcia plena, podrien continuar decidint la política del país. Ja avui, de fet, malgrat les concessions que el govern s'ha vist obligat a fer, els grups i forces de la dreta i del centre dreta estan llançats a la campanya electoral i actuen amb tota mena d'autoritzacions oficials. Disposen, a més a més, del poder econòmic i de mitjans tan importants com la TVE. Són els grups que no tenen problemes de legalització perquè són legals, ho foren sempre. Una altra cosa molt diferent, encara, és la situació de les forces d'oposició i, de manera especial, dels partits de la classe obrera, el reconeixement legal dels quals s'atarda i als quals els prohibeixen actes gairebé diàriament. Però això, en comptes de fer desistir, a favor de la dreta, de participar en el procés electoral, no fa altra cosa que obligar els treballadors a fer tot el que estigui al seu abast per tal d'aconseguir plenes condicions democràtiques que assegurin unes eleccions lliures. Jo estic convençut que, d'ara al maig o al juny, quan les eleccions tinguin lloc, l'oposició, amb el concurs decisiu dels treballadors, haurà conquerit les condicions mínimes. Estem compromesos en aquesta batalla. Només participant plenament en la campanya electoral podem conquerir, avui, la llibertat. Es per això que situem en primer pla, al centre, diria jo, de les nostres preocupacions fonamentals, la campanya electoral."

- ¿No creus que hi ha, o hi pot haver, una contradicció entre la participació a la campanya electoral i la lluita dels treballadors per llurs reivindicacions?

"No hi ha cap contradicció; al contrari. La campanya electoral col.locarà els problemes i les reivindicacions dels treballadors i de les masses en un lloc central de la vida del país. No és possible una campanya electoral que no es basi en la realitat, que no faci afluir a la superfície tots els problemes, fins i tot els més menuts, de tots els sectors de la població. Els baixos salaris, la desocupació obrera, la inflació... tots, tots els problemes guanyaran dimensions públiques fins ara inconegudes. Per això la campanya electoral es lliga, jo diria que de manera natural, a tot el procés de mobilització i de lluita reivindicativa dels treballadors, del moviment democràtic i ciutadà; entronca plenament amb l'exigència d'amnistia, de les llibertats sindicals i polítiques, amb la restitució de l'Estatut i de les institucions que hi són configurades, etc. Per això, la campanya electoral no frenarà la lluita; més aviat ens situarà en millors condicions per impulsar-la. D'altra banda, els treballadors estem interessats, més que no pas ningú, a assolir unes Corts constituents que signifiquin un avenç real, no solament pel que fa a aconseguir millorar la nostra situació material, sinó també a permetre establir una correlació de forces més favorable per continuar avançant cap a una societat més justa. No cal dir, per tant, que avui les eleccions, després de quaranta anys d'argolla a la llibertat, adquireixen una dimensió política extraordinària, esdevenen la tasca més revolucionària del moment".

- ¿Com creus que cal plantejar la campanya electoral als centres de treball?

"Es cas, en primer lloc, d'obrir un debat públic en el qual puguin prendre part tots els treballadors; en el qual aquests examinin i comprenguin el significat que per a ells tenen les eleccions; en el qual entenguin la importància d'elegir autèntics representants seus que defensin llurs aspiracions i interessos de classe; a través del qual vegin amb claredat la importància de guanyar les eleccions a tot arreu. Es cas, també, de desenvolupar un procés reivindicatiu que permeti que els problemes dels treballadors estiguin en primer pla i que, és clar, permeti a la classe obrera millorar la seva situació. Però hi ha, a més a més, qüestions tan importants, ara, com aconseguir que els treballadors comprovin la seva inclusió en el cens, vegin com corregir les irregularitats que puguin haver-hi. El cens és una de les qüestions fonamentals en qualsevol procés electoral i les deficiències en el cens afecten, més que ningú, els sectors obrers, en els quals es donen factors com la manca d'informació, l'emigració, etc., més accentuats que no en altres sectors socials. Per això és important iniciar una campanya sobre la transcendència d'aquest tema i la seva vinculació amb l'exercici del dret de vot, que és un dret democràtic fonamental."

EL CONGRÉS, AJORNAT

INAJORNABLE AMNISTIA

La violència feixista desfermada les darreres setmanes ha plantejat amb més força, si calia, la URGENT NECESSITAT NACIONAL DE L'AMNISTIA SENSE EXCLUSIONS. Així ho ha entès l'oposició democràtica i ha situat aquesta exigència en el primer pla de la normalització política.

El Congrés Pro Amnistia, previst per al 6 de febrer a Sant Sebastià, ha estat ajornat pels organitzadors, a petició de les autoritats, fins dintre de quinze dies. Tanmateix, la campanya pro-amnistia s'ha d'intensificar a tot arreu i per tots els mitjans.

Les darreres, injustificables, detencions de militants d'esquerra fan més inajornable encara la promulgació de l'amnistia total.

El govern continua prometent escarcerar els presos polítics, però els dies passen i l'escarceració no ve. D'altra banda, el que cal no es solament escarceració sinó amnistia.

Els actes a favor de l'amnistia a Espanya que es celebraran a Torí (Itàlia) els dies 18, 19 i 20 de febrer, seran una valuosa prova de solidaritat del poble italià amb els pobles d'Espanya.

A Catalunya, totes les forces democràtiques presten suport als actes que preparen els familiars dels presos polítics i que es concretaran els propers dies. Catalunya, un cop més, manifestarà la seva decisió unitària d'aconseguir l'amnistia.

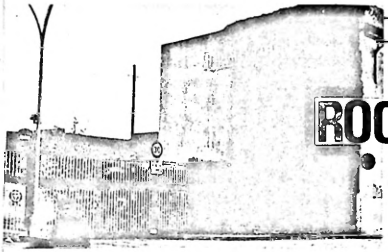

ROCA: UNA SORTIDA ORDENADA POT SER UNA VICTÒRIA

Al cap de tres mesos de vaga, la Magistratura ha dictat sentència sobre el cas dels trenta-cinc primers acomiadats de Roca. Ha considerat les sancions com a improcedents. Un important pas endavant, però que resta avui absolutament col·lapsat per la suspensió de l'article 35 de la Llei de Relacions Laborals, que no fa -ni més,ni menys- que legitimar l'acomiadament lliure, en deixar en mans dels empresaris la readmissió o "comprar" els llocs de treball.

Davant d'aquesta sentència,la direcció patronal de Roca ha mostrat novament el seu caràcter profundament bunquerista i provocador. Ja ha fet pública la decisió de recórrer al Tribunal Central, negant-se, per tant, a readmetre els acomiadats. Alhora, es feia pública la venda d'una part de les accions de Roca i les traves per a le negociació no s'afluixaven.

Es evident que la denúncia de la patronal de Roca l'hem de portar molt a fons, a tot arreu. Perquè ha fet de la provocació, de la intransigència i de la repressió la seva senyera en les relacions i conflictes laborals. Ara bé, la denúncia de la patronal no resol, ni de bon tros,els enormes problemes plantejats.

Ara és l'hora de la responsabilitat i del realisme. No valen (com no van valer en cap moment) els plantejaments utopistes i maximalistes d'aquells qui volien fer de Roca -com abans de Motor Ibèrica- la punta de llança que menava a una "Vaga General Revolucionària", a cop de fulls, pintades i còctels Mòlotov.

No valen els qui han falsejat la democràcia obrera i l'han substituït per una "mística" externament ultrarevolucionària (com pot ésser negar-se a la votació secreta), perquè -en el fons- només estan amagant una enorme desconfiança en la potencialitat humana i revolucionària real dels treballadors de Roca, del conjunt de la classe obrera catalana i espanyola.

No valen els qui pretenen mitificar formes d'acció i d'organització obrera tot deslliurant-les del difícil moment polític, sindical i econòmic que viu el país. Amb llur activitat, han contribuït a situar aquesta vaga dins d'un carrerò de difícil sortida.

Ara és l'hora de posar-se al servei real dels milers de treballadors de Roca i del conjunt del moviment obrer.

Ara és l'hora que siguin els quatre mil vaguistes els qui -ben lliurament- puguin escoltar totes les opinions, discutir i decidir col.lectivament les opcions a prendre.

Ara és l'hora que el conjunt dels dirigents obrers de Roca, del Baix Llobregat, de Catalunya, siguin capaços de continuar promovent la més ferma i serena solidaritat fins a la fi de la vaga.

Els comunistes del Baix Llobregat, hem vingut explicant -malgrat els ferotges i sectaris atacs d'una part de l'avantguarda de dins i de fora de Roca- la necesitat de cercar vies de negociació, d'evitar els radicalismes maximalistes, etc. Aquesta línia inequívoca, refermada amb un profund esperit solidari, ha estat vexada nombroses vegades per sectors minoritaris: però això no és important.

Ara és decisiu mantenir un elevat clima solidari, que permeti materialitzar i consolidar un replegament ordenat i negociat del conflicte.

No ens enganyem. D'això es tracta: el desgast de tres mesos de vaga (en les condicions en les quals encara cal lliurar-les, les vaques) és enorme. I no solament dins de la fàbrica Roca. El mateix esperit solidari pot decaure si no s'articula dins un esforç final per assolir una sortida immediata, en molt pocs dies.

I la sortida de Roca no rau en crides estèrils (que ja tornen a aparèixer...) reclamant la vaga general per la setmana vinent, ni en continuar oposant-se a obrir vies de negociació, tot aferrant-se a principis incomprensibles, si es vol una sortida.

La darrera batalla cal lliurar-la en un sentit únic: aconseguir un replegament ordenat i negociat. Negociar els acomiadaments i les condicions d'un retorn al lloc de treball. Ara bé, negociar-ho tot sota una enorme pressió solidària, que contribuiexi a reduir el marc d'operacions de la patronal i dels seus aliats.

En la lluita sindical, saber mesurar constantment les forces i adequar-les de la millor manera possible és imprescindible. Un replegament ordenat, per prosseguir la lluita des de dins de la fàbrica, pot transformar una derrota parcial en una gran victòria.

Nosaltres continuarem estant amb els treballadors de Roca, com ho hem demostrat aquests tres mesos, com hem demostrat des de fa molt anys. Ara bé, volem que quedi molt clara la nostra posició. I, mentre cridem una vegada més a la solidaritat per una sortida de replegament ordenat a Roca, plantegem públicament la nostra voluntat d'obrir un debat amb totes les forces polítiques i sindicals:

Que tothom sàpiga prendre i assumir ara les seves responsabilitats; els comunistes ja ho estem fent.

FRANCESC B.

UNA VICTÒRIA DE CATALUNYA

"Una victòria de Catalunya". *Així qualifica Enric Sopena, a "Diario de Barcelona", l'acord de la "Comissió dels Deu" que va debatre, a la seva darrera reunió, la qüestió de les regions i nacionalitats, abans de fer una proposta al govern sobre aquest tema.*

Sopena assenyala que: "Sembla que el bloc de les nacionalitats i regions serà elevat al govern -i discutit posteriorment- a partir de certes premisses que, en síntesi, són les següents: 1) El text recull el mot "nacionalitats", i aquesta és una vessant molt significativa pel que fa, fonamentalment, a Catalunya, País Basc i Galícia. 2) El text recull la necessitat de restablir els estatuts històrics per a aquelles nacionalitats que en varen disposar. 3) El text, també, exhorta que aquests estatuts puguin ser ampliats a la resta de regions, amb la qual cosa, d'alguna manera, es dibuixa un futur marc federal per a l'Estat espanyol".

El comentari d'Enric Sopena, escrit l'endemà de la reunió de la "Comissió dels Deu", acaba dient:

"Els acords de la "Comissió" suposen un progrés qualitatiu en el procés seguit fins ara per aquest organisme. Un dels problemes més espinosos -per rupturistes- ha estat considerat sempre el de les autonomies nacionals i regionals. El fet que la "Comissió" l'hagi discutit i l'hagi fet seu es pot interpretar com un símptoma de fortalesa global, després de tantes opinions que s'han vessat sobre el paper de "comparsa" -"el govern està portant la iniciativa"- que, en aparença, estava representant l'oposició democràtica de l'Estat espanyol. Si hi afegim que els reunits ahir han designat el senyor Santiago Carrillo com a interlocutor vàlid davant del senyor Adolfo Suárez, el balanç es decanta cap a la coherència de la "Comissió", flexible en els seus plantejaments, però ferma en els seus objectius últims.

"El primer "round" s'ha decantat a favor de Catalunya. Fóra interessant conèixer ara el pensament d'aquells partits i d'aquells polítics que frontalment rebutjaren la fórmula catalana dins de la "Comissió dels Deu". Hi haurà temps per continuar amatents a una notícia que pot esdevenir, de debó, històrica per a Catalunya i que ahir va néixer a Madrid."

EL CAMÍ DE LA RECONCILIACIÓ

Obrers que visiten les comissaries i les casernes de la guàrdia civil per expressar el seu condol als companys dels membres de les forces d'ordre públic assassinats a Madrid; delegacions del PSUC i d'altres partits d'oposició que fan el mateix; funerals per tots els assassinats, advocats comunistes, joves manifestants i guàrdies, on s'apleguen autoritats locals i representants de partits i organismes d'oposició... Què passa?

Passa que els obrers, que les forces d'esquerra, han copsat prou bé l'origen dels criminals atemptats de Madrid. Han vist ben clarament que la inspiració i l'execució dels assassinats és la mateixa en el cas dels advocats i del manifestant que en el cas dels guàrdies. Que tot obeeix a un pla per enfrontar, altre cop, espanyols amb espanyols, per evitar la reconciliació i, per tant, impedir el camí cap a la democràcia i la pau civil al nostre país.

La visita a les comissaries i casernes de la guàrdia civil; els funerals per totes les víctimes del complot, sense diferències; els comunicats de protesta per tots els actes del terror negre, són la millor manera d'aconseguir la desitjada reconciliació. Per fer que els policies i els guàrdies civils vegin també d'on vénen i què volen els trets que seguen les vides dels seus companys. Per aconseguir crear un clima de relació i de cordialitat entre el poble i les forces armades, com ha de ser, com hauria hagut de ser sempre.

I és llàstima que en alguns casos -com al funeral de Santa Maria del Mar, a Barcelona, el 29 de gener- les autoritats no hagin volgut acudir a un acte de reconciliació, de dolor indiscriminat i de protesta unida contra el crim. Com també és llàstima i mereix una unànime reprovació, que la resposta governamental als assassinats hagi estat, més que res, detenir militants d'organitzacions sindicals i de partits polítics d'esquerra que, no solament no tenen res a veure amb els fets sagnants, sinó que -ho han demostrat- els condemnen tots.

BARCELONA: LA POLÈMICA DE LA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS

PER UNA SOLUCIÓ DEMOCRÀTICA I UNITÀRIA

La premsa se n'ha fet ressò gairebé com si fos una notícia escandalosa: "Crisi a la Federació d'Associacions de Veïns", "Es demana la dimissió del president Albert Pons", "Nou Barris planteja una Federació alternativa basada en els barris populars", etc.

Sembla normal, i fins i tot saludable, que hi hagi un debat sobre les Associacions de Veïns tant a dintre com a fora. La Federació de Barcelona és un organisme molt heterogeni, per la seva pròpia natura, i seria estrany que no hi coincidissin opinions i línies d'acció diferents. Nosaltres som una força política més, entre aquelles que presten un suport ple a l'existència i desenvolupament de les Associacions i de la Federació com a organitzacions independents i pluralistes. Però nosaltres endemés d'això i a través dels nostres nombrosos militants que en són part activa, mantenim uns criteris propis sobre les característiques i funcions del moviment popular dels barris i sobre el moviment ciutadà, que exposem públicament perquè siguin coneguts i discutits.

NO VOLEM LA DIVISIÓ DE L'ACTUAL FEDERACIÓ

Es parla de la necessitat d'un moviment dels barris populars o obrers i d'un altre dels barris cèntrics, de la necessitat d'una Federació de barris i d'una Federació de carrers, de l'opció imprescindible entre una coordinadora de les lluites populars o un organisme representatiu que només serveixi per al diàleg amb l'Administració, etc... Creiem que aquestes són unes opcions falses.

VOLEM UN MOVIMENT CIUTADÀ UNITARI

No es tracta de voler posar en el mateix cabàs els interessos dels barris obrers i els de les immobiliàries i especuladors, sinó de consolidar una Federació i unes Associacions que defensin els interessos generals i majoritaris, els interessos col.lectius dels ciutadans.

Per tant, ens sembla inacceptable qualsevol proposta que vulgui trencar l'actual Federació amb uns "suposats" criteris de "classe". L'hegemonia de la

classe treballadora no s'aconsegueix separant-la de la resta de la societat. La solució progressiva als problemes de la ciutat no pot imposar-se segregant els barris perifèrics dels moviments de barris més cèntrics. D'altra banda, és prou conegut que als barris vells de Barcelona també són presents les classes populars i les posicions democràtiques.

VOLEM UNA ÚNICA FEDERACIÓ D'ASSOCIACIONS DE VEÏNS

Nosaltres defensem la unitat de la Federació. No obstant, no acceptaríem que aquesta unitat fos imposada per decret-llei o per decisió administrativa. Precisament perquè volem aquesta unitat pensem que no s'ha de provocar un enfrontament entre les Associacions de carrers i les de barri. Les Associacions de barri amb el seu dinamisme ja s'encarregaran d'estimular les Associacions de carrers i de promoure'n l'articulació i, si això no fos possible, s'haurien de substituir progressivament.

La proposta del *vot qualificat* creiem que és un perillós factor de disgregació de la Federació. Donar més vots a les Associacions que tinguin més socis,o un àmbit més gran, és més democràtic només superficialment. Una federació és una suma d'entitats diverses, cada associació o cada barri és la unitat bàsica i a cadascuna ha de correspondre un vot. Avui el vot qualificat significa un enfrontament entre associacions de barri i de carrer; demà seria establir la competència entre les associacions de barris. El vot qualificat no és ni més democràtic ni més eficaç.

Volem una Federació que sigui un *organisme ciutadà actiu*, que no es redueixi ni a coordinar barris amb reivindicacions semblants ni es dilueixi en coordinadores de vocalies. La política seguida per la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona durant els dos darrers anys ens sembla que va en aquesta direcció i les seves campanyes per l'Amnistia, el Congrés de Cultura Catalana, el "Salvem Barcelona", el programa d'actuació respecte a l'Ajuntament que s'expressa en el document "Per un Ajuntament de transició cap a la democràcia", la participació en l'Assemblea de Catalunya i ara especialment l'adhesió a la campanya "Volem l'Estatut", etc., en són un exemple.

JORDI BORJA

RECULL de EN CASTELLANO

treball SETMANAL

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

TRADUCCION DE ALGUNOS ARTICULOS DEL NUMERO 466 DE TREBALL CORRESPONDIENTE AL LUNES 31 DE ENERO DE 1977

EL PUEBLO, CONTRA LA PROVOCACION

El país se halla ante una situación dramática, sobrecogido por un complot reaccionario en toda regla, que tiene un significado preciso: desestabilizar una situación ya de por sí móvil y fluctuante, involucrar al ejército y a las fuerzas de orden público en una involución que detenga o revierta el proceso de avance hacia la democracia iniciado tras la muerte del general Franco.

La provocación es clara, contundente y elemental. La masacre a sangre fría en el despacho de los abogados laboralistas en la calle Atocha, en Madrid, el asesinato de dos policías armados y un guardia civil, el crimen cometido contra un joven manifestante madrileño y los secuestros del señor Oriol y del general Villaescusa, cualesquiera que fuesen sus autores, responden a un plan, más o menos articulado, de provocación de la extrema derecha que se dirige a crear una situación de pánico colectivo, a desautorizar al gobierno y a la oposición democrática y a provocar directamente a las fuerzas armadas para forzar su intervención. Es la estrategia de la tensión, caldo de cultivo de una hipotética "pinochetada".

Está fuera de toda duda el origen de la sanguinaria provocación. Los atentados a la convivencia ciudadana y en especial los secuestros de Oriol y Villaescusa, evidencian la existencia de una organización poderosa, en la que militan mercenarios del crimen de distintos países. Una organización con medios y resortes suficientes para llevar a cabo, con toda impunidad, acciones que ninguna fuerza de oposición podría realizar aunque este fuera su propósito.

Pero el volumen de los medios con que cuentan los profesionales del terror contrastan con su debilidad política. El terrorismo de los "ultras" es una expresión de debilidad y de aislamiento. El hecho mismo de que se provoque directamente al ejército y a las fuerzas de orden público es una demostración de que los provocadores no hallan en estas instituciones apoyos e influencias que abonen sus propósitos reaccionarios. La serenidad con la que se han pronunciado estos días los principales jefes militares no ofrece dudas acerca de la progresiva identificación del ejército con la corriente general del país hacia la democracia. Y esa serenidad, así como la actitud del gobierno y la reacción masiva y responsable de las masas populares permiten deducir que la "pinochetada" no es posible, que el ataque criminal de la ultraderecha es, en tanto su dramatismo, una provocación inútil.

Ello sería perfectamente claro si no fuera porque el gobierno ha actuado hasta aquí con evidente tolerancia hacia los ultras, que cuentan con complicidad en el aparato del poder, y porque, en lugar de contribuir a la aceleración del proceso de marcha hacia la democracia, ha tratado de frenar ese proceso restringiendo cuando no impidiendo brutalmente el ejercicio de los derechos democráticos. De ahí que la responsabilidad de la crisis actual recaiga también sobre el gobierno. La sangre de Mari Luz Nájera, abatida a golpes por la policía en las calles de Madrid, cuando manifestaba pacíficamente su repulsa por el asesinato de Antonio Ruiz, es una acusación inequívoca a los responsables del orden. Tanto más cuanto que Mari Luz y los miles de estudiantes que se manifestaban con ella no contaban, no cuentan -como no cuentan la numerosa mayoría de españoles- con otros medios para expresar su protesta y su voluntad de no asistir impasibles a la escalada violenta de la reacción y de hacerlo serena y responsablemente.

Pocas veces en la historia de España el pueblo ha dado pruebas tan elevadas de madurez colectiva como estos días, peligrosamente cargados de tensión y dramatismo. Quien haya asistido al entierro de los camaradas víctimas del atentado de la calle Atocha, en Madrid, difícilmente podrá olvidar la lección de sensatez y de civismo, el testimonio de la responsabilidad colectiva, sólo comparables a la emoción y al dolor no siempre contenidos, del pueblo madrileño y de las fuerzas de oposición.

He aquí, frente a la estrategia de la tensión y el desorden, una demostración contundente del orden verdadero, un signo claro e inequívoco de la voluntad de la inmensa mayoría de responder a la violencia terrorista y al asesinato con moderación y serenidad ejemplares.

La respuesta de la clase obrera y de los partidos políticos democráticos, de los sectores profesionales y los estudiantes, de capas extensísimas de nuestro pueblo en toda España muestra hasta que punto tenemos razón quienes exigimos la democracia plena y nos esforzamos por reconocer cuanto antes el camino que nos separa de ella, y descalifica a aquellos que pretenden retrasar esa andadura con prevenciones y cautelas, cuando no con la represión pura y simple contra los demócratas y especialmente contra los comunistas. No queremos atribuirnos protagonismo alguno ni disminuir el papel de nadie, pero estamos obligados a subrayar además, que esta respuesta cívica del pueblo, especialmente de la clase obrera, se debe en una parte no pequeña a la política de reconciliación y de concordia, a la actitud responsable de los comunistas. Quienes estubieron y los que han conocido más tarde y con detalle el entierro de Madrid convendrán en que si el PCE -sin los comunistas- no es posible garantizar el orden en este país.

De ahí que una de las principales, sino la principal, lección de estos días sea la urgencia de la democracia plena, sin exclusiones, si de verdad se quiere llegar a la convivencia entre los españoles. Pero avanzar hacia la democracia exige mucho más de lo que el gobierno está haciendo hasta aquí. Exige, en primer lugar, la detención y el procesamiento de los asesinos, el desmantelamiento y el desarmen de las organizaciones terroristas; esto es, que el gobierno se decida de una vez a actuar contra los provocadores con toda energía. No hacerlo sería -es - apostar en favor de la catástrofe. Y que nadie diga que ello no es posible: casi todo el mundo sabe hoy y aquí quienes son , donde están, que conexiones tienen y como actúan los asesinos: numerosas revistas han dado ha conocer datos más que suficientes para acabar con la red terrorista. Las medidas adoptadas hasta hoy por el gobierno son positivas en la medida que apuntan contra los grupos terroristas, pero son claramente insuficientes. No es prohibiendo las manifestaciones de la oposición democrática -la untraderecha mata pero no tiene fuerza para manifestarse- ni deteniendo a militantes de izquierda, al amparo de la suspensión de los artículos 15 y 18 del Fuero de los Españoles, como se aleja el crimen, sino acabando con la contemporanización, cuando no es la ineficacia clamorosa de la policía frente a sus autores.

En segundo lugar, el avance hacia la democracia exige la amnistía. Esa es hoy una cuestión urgente, ante la que no valen promesas vagas e inconcretas. Y menos cuando estas promesas contrastan con hechos tan escandalosos como la puesta en libertad del hombre de la gabardina, asesino de Montejurra, de cuya acción crminal hay pruebas fehacientes en decenas de publicaciones españolas.

(pasa a la página siguiente.)

(viene de la página anterior.)

Pero, además, el avance hacia la democracia como señala Gregorio López Raimundo en un reciente artículo publicado por Diario de Barcelona , requiere "el acuerdo y la cooperación de cuantos desde el gobierno, el ejército, la Iglesia, las fuerzas políticas y sindicales, etc, quieran de verdad que el inevitable cambio político iniciado se lleve a término sin violencia". Si el terrorismo es, como hemos señalado una provocación contra la sociedad española, toda la sociedad española -partidos, instituciones, organizaciones sociales- debe reaccionar rompiendo las barreras del desacuerdo o del recelo, estimulando el acercamiento, el diálogo y el pacto, para llegar a lo que hoy aparece como una necesidad apremiante, como una vía indispensable -tal vez la única-de normalización: la aplicación del programa de siete puntos elaborado por el conjunto de la oposición y que la "Comisión de los Diez" defiende en sus negociaciones con el presidente Suárez.

No parece que el gobierno vaya a ceder al chantaje de los asesinos congelando estas negociaciones. No debe ni puede hacerlo si de verdad quiere no ya la democracia plena,sino simplemente, la reforma. Pero hoy por hoy, en los dramáticos momentos que vivimos, decisivos para el futuro del país,no basta con no congelar; hace falta acelerar la negociación y hace falta que ésta desemboque en el establecimiento de las libertades sindicales y políticas y en el respeto de los derechos ciudadanos, marco imprescindible para que las elecciones convocadas para el mes de mayo sean elecciones auténticas a Cortes Constituyentes que sean la expresión del país real y permitan afrontar de verdad los problemas del país.

"Por esta vía, como señala Gregorio López Raimundo en el artículo citado, Catalunya debe encontrar la posibilidad de recuperar su autonomía, las leyes, prerrogativas e instituciones comprendidas en el Estatut de 1932, que representan el objetivo político inmediato principal del PSUC y de la gran mayoría de las fuerzas políticas catalanas".

Este es el reto del momento. Un reto al que los comunistas hacemos y haremos frente apelando a la movilización pacífica del pueblo, contribuyendo a consolidar la unidad de toda la oposición y la negociación de ésta con el gobierno, para reforzar los vínculos entre el pueblo y las Fuerzas Armadas. Es decir, fortaleciendo, frente a las provocaciones desestabilizadoras, los factores de estabilización, y ganando, frente a los profesionales del caos y del desorden,frente a los estrategas de la tensión y frente a vacilaciones o debilidades irresponsables, el orden de la convivencia y el respeto colectivos, de la paz y la concordia necesarias para no echar por la borda nuestro país. Y este orden tiene sólo un nombre: libertad.

JOAN BUSQUET

LA RESPUESTA OBRERA

La respuesta que ha dado la clase obrera a los asesinatos del último día 24 y, en general, a la provocación terrorista, pone otra vez de manifiesto el papel que puede jugar, que quiere jugar, en este momento de cambio político. Ya el pasado día 12 de noviembre, ante unas medidas económicas que pretendían imponer el pacto social por decreto, más de dos millones de trabajadores de toda España (450.000 en Catalunya), expresaron su rechazo a la reforma. La semana pasada, sólo unas horas después del brutal asesinato de los cinco abogados laboralistas, los obreros de la Seat y de otras fábricas grandes y pequeñas, de todo el Estado, hicieron una huelga que es mucho más que simbólica. Su acción,acompañada de asambleas masivas en los talleres, era una acción de protesta por el horrible crimen, pero también de reflexión profunda sobre su significado político. La clase obrera ha captado, desde el primer momento, que este era un crimen de graves implicaciones políticas para todo el país, pero, sobretodo, que era un crimen con un claro contenido de clase. No eran casualidad ni las víctimas escogidas, ni el lugar, ni el momento. En el despacho laboralista de Madrid eran asesinados militantes comunistas, defensores en los barrios y en los tribunales de los derechos de los trabajadores, ligados al Sindicato de CCOO, en un momento en que el Partido y las Comisiones Obreras imponen su presencia pública y abiertamente en la calle, en la prensa, en la vida política y sindical, y la clase trabajadora sabe muy bien quien está con ella, quien forma parte -cualquiera que sea su procedencia social, su profesión- de ella misma. Ha sentido la muerte de los compañeros de Madrid como la muerte de algunos de los suyos. En la misma lucha por las libertades democráticas, la ha sentido como la muerte del estudiante y obrero asesinado el día antes en la manifestación y como la de la estudiante María Luz Nájera.

Las acciones obreras de protesta por los actos terroristas tuvieron su punto más alto el día 27, para el cual habían hecho una llamada las centrales sindicales como jornada de protesta. Una protesta que se expresó vigorosamente, pero también serenamente, responsablemente, en toda España. La clase obrera catalana ha dado su contribución de acuerdo con la importancia y el peso que tiene. Los ramos donde más ha habido huelgas totales o de más duración han sido el metal, el textil y la química; pero las acciones se han extendido a todos los ramos, de una manera u otra, comprendidos trabajadores de la Sanidad y funcionarios de la Administración Local y de delegaciones de ministerios. Si bien las grandes fábricas, como es lógico (Seat, Olivetti, Pegaso,Maquinista, etc), han estado a la cabeza, las acciones han comprendido también empresas medianas y pequeñas. La protesta ha tenido muchas formas. Fundamentalmente la huelga, total o parcial, pero también comunicados, telegramas al gobierno, minutos de silencio, brazaletes negros...Y todo esto, es necesario insistir, con orden y contra el desorden.

En el comunicado por medio del cual cinco organizaciones sindicales de Catalunya, CCOO, USO, UGT, SOC y CNT, llamaban a la clase obrera catalana a la acción de protesta, se denunciaba "la responsabilidad del gobierno en estos hechos por permitir la impune actuación de estos grupos ultra".También se denunciaba la represión contínua a que está sometido el ejercicio de los derechos fundamentales. El comunicado llamaba a hacer las acciones en los centros de trabajo para evitar posibles provocaciones en caso de ocupar la calle con manifestaciones y a discutir con la patronal el carácter de esta protesta. Después el comunicado decía:"Planteamos a las diferentes autoridades y a las fuerzas de orden público una actuación consecuente con el carácter responsable de nuestra acción: evitando que se tomen medidas y actuaciones, que también en esta caso, sólo podrían aumentar la gravedad de la situación por la que atraviesa el país."

Trescientos cincuenta mil trabajadores, en Catalunya, han participado en estas acciones. Han hecho presente al gobierno, a la extrema derecha y al conjunto de la sociedad que no piensan volver atrás en este difícil camino de traer la democracia. Trescientos cincuenta mil trabajadores en Catalunya y casi un millón y medio en toda España que quieren decir como ha de ser esta democracia, que la quieren hacer ellos.

Después, el terror negro ha actuado otra vez. Esta vez, con una vileza provocadora que lo delata, ha segado la vida de miembros de la Policía Armada y de la Guardia Civil. Enseguida, la clase trabajadora, por medio de la Coordinadora de Organizaciones Sindicales (CCOO; UGT y USO), ha levantado su voz de rechazo y de condena. En un comunicado, la COS dice: "Ante los atentados perpretados en la mañana de hoy, día 28 de enero, prolongación de los del domingo día 23 y de los del lunes día 24, como también de los secuestros de Oriol y del teniente general Villaescusa, que han provocado la muerte de miembros de la Policía,Armada y de la Guardía Civil, además de un número indeterminado de heridos, la COS, reunida con carácter de urgencia para tomar posición ante estos hechos, hace público: 1.Su condena más enérgica de estos salvajes asesinatos al mismo tiempo que expresa el sentimiento de solidaridad y duelo para las familias de las víctimas."

Después de este primer punto, el comunicado de la COS contiene tres más en los cuales reitera la denuncia de que estos atentados "responden a un complot encaminado a impedir la marcha pacífica de nuestro país hacia la democracia" e insiste en su exigencia para que el gobierno desarticule y deje fuera de combate definitivamente, y enseguida, a los artífices y ejécutores de la escalada terrorista. La COS convoca a los trabajadpres a expresar "su condena y protesta por los últimos asesinatos de policías y guardias civiles, contra la violencia terrorista y por la desarticulación de sus autores y en demanda de las libertades democráticas plenas". Finalmente la COS reitera el carácter pacífico y responsable que es necesario en las acciones obreras y dice que "no se establezca ningún tipo de discriminación entre las víctimas inocentes del mismo complot contra la libertad y la democracia",

CONFLICTES ALS INSTITUTS

ELS PNN TENEN RAÓ

El conflicte generalitzat dels instituts d'ensenyament mitjà és el resultat d'una llarga etapa d'abandó de l'ensenyament estatal -escasses construccions escolars, manca de mitjans i de places de professorat, etc.-, absolutament injustificable per raons econòmiques, com ho demostra la desviació, cada cop més gran, de fons públics cap a l'ensenyament privat. La penúria en el finançament s'agreuja amb la política, alhora caòtica i autoritària, que el Ministeri d'Educació ha practicat i continua practicant. Una conseqüència de tot això és l'existència, cada any, als instituts, d'un 60 a un 7o per cent del professorat en situació d'eventualitat, la qual cosa ha estat el principal motiu immediat del conflicte. Els PNN són treballadors que demanen, simplement, passar a una situació d'estabilitat en la feina, no continuar essent eventuals; petició justa, no solament pel que fa a la seva pròpia situació sinó per les necessitats del bon funcionament acadèmic i professional dels instituts.

Cal sortir al pas de l'argument que hi ha altres llicenciats sense feina o en subocupació. En la ja llarga història del moviment sindical dels treballadors, l'existència de desocupació no ha estat mai una justificació per contractar eventuals ni per expulsar de la feina ningú; ans al contrari, aquesta mena d'arguments han estat sempre maniobres de divisió dels treballadors, els quals han lluitat per feina per a tothom a través de l'ampliació de llocs de treball, reformes d'estructura, etc.

Ara, el Ministeri ha intentat, sense la més petita consulta als interessats ni a la societat, treure unes disposicions que lesionen greument els PNN i altres professors, disposicions que els PNN exigeixen que no entrin en vigor sense ser prèviament negociades, de manera autèntica, amb tots els sectors afectats. Però el que és més greu és que el Ministeri ha introduït en aqueixes disposicions aspectes destinats a provocar conflictes entre els diferents sectors d'ensenyants, amb la qual cosa, a més a més de no resoldre els problemes en fa encara més difícil la solució.

Existeix, entre els ensenyants, una consciència generalitzada sobre que les actuals lluites s'han de coronar amb algun èxit ja a curt terminí. No és estrany, per això, que preocupi i indigni l'actitud, tancada al diàleg, del Ministeri, el qual cal obligar a negociar en un marc favorable al professorat i a l'ensenyament públic. Això exigeix continuar els progressos en l'organització representativa del moviment i la recerca d'aliances i coincidències, cada vegada més grans, entre els diferents sectors del professorat. Per tant, esdevé molt necessari que els representants d'aquests diferents sectors intensifiquin llur diàleg i negociïn entre ells els possibles punts conflictius creats per la política ministerial recent i remota.

En el cas dels professors numeraris és perceptible, en vastos sectors, un descoratjament pels defectes de funcionament democràtic, perquè les associacions de catedràtics i agregats són massa tancades en elles mateixes o pateixen d'ineficàcia. Tot compartint aquestes crítiques, cal rebutjar, tanmateix, el descoratjament o la inhibició. Ara més que mai cal participar en aquestes associacions, obrir-ne l'horitzó i impulsar els contactes dels representants dels catedràtics, agregats i PNN cap a un plantejament conjunt dels problemes i de les lluites -la qual cosa no exclou tractar els punts específics de cada estament-, com també cap a una coordinació organitzada de *les majories* d'aquests sectors.

A.P.

LLIBERTAT SENSE EXCLUSIONS

Sense equívocs de cap mena i amb la major energia, condemnem les detencions de militants del PTE,ORT, MCC i altres organitzacions de l'oposició, dels quals exigim la immediata llibertat. El fet que el govern dirigeixi aquests dies la seva activitat repressiva -que hauria de tendir a barrar el pas al terrorisme- especialment contra alguns partits d'esquerra (que no preconitzen ni practiquen el terrorisme) no afeblirà la solidaritat del PSUC,que està, com és conegut, a favor de la unitat de les forces democràtiques, sense exclusió de cap mena. La llibertat -ho afirmem un cop més- és indivisible. O n'hi ha per a tots o no és llibertat. I ningú no pot ser exclós de la responsabilitat de conquerir-la, que és, també, una responsabilitat de tots.

ELS DRETS DELS IMMIGRANTS

El company Paco Arias comentava la intranquil·litat produïda entre els treballadors de Pirelli per l'anunci de la cooficialitat. Hi havia el temor d'una nova marginació en el futur. Temors legítims, segurament afavorits per determinades demagògies centralistes, que pretenen ignorar la multinacionalitat de l'Estat espanyol... o que projecten els propis esquemes racistes a l'hora de jutjar el futur de Catalunya o d'Euskadi. Contra aquests temors i contra aquestes maniobres, importa deixar ben clars els drets en l'autonomia de tots els ciutadans de Catalunya i les garanties polítiques i jurídiques de respecte d'aquests drets.

Amb l'Estatut,la catalanitat de tots els qui viuen i treballen a Catalunya, al marge d'ideologies, cultures i llengües, quedarà diàfanament definida. Són catalans tant els qui han nascut a Catalunya com els qui "tenen veïnatge" a Catalunya: ciutadans amb els mateixos drets i els mateixos deures.

Amb l'Estatut,augmentarà el respecte envers tots els pobles de l'Estat, respecte sorgit d'una decisió lliure,d'una fraternitat plenament assumida pel poble capaç d'exercir, mitjançant el vot, el dret a la pròpia autodeterminació.

Precisament per això, i tal com ens ho recordava en Rafael Ribó en l'acte de presentació a Cornellà del Congrés de Cultura Catalana, la cooficialitat esdevé la garantia jurídica més clara contra els qui volguessin pretendre una nova opressió. Amb la cooficialitat, queda garantit el respecte a l'expressió en una llengua que no és la catalana. I no solament l'expressió, sinó l'existència d'escoles en castellà. Els qui fa tants anys que demanem, d'acord amb la norma que ens dicten els pedagogs, que l'ensenyament a l'escola sigui fet en la llengua materna del nen, estarem especialment preparats per comprendre que el nen castellano-parlant tingui garanties absolutes de poder comptar amb una escola en castellà.

A un altre nivell, convé recordar que, en el marc democràtic, la majoria de la població controlarà la gestió pública. Estimularà, per exemple, les obres que afavoreixin aquesta majoria, evitarà que els milers de milions que surten anualment de Catalunya no passin a afavorir els interessos monopolistes.

Enfront d'una política irresponsable, que no ha vetllat per un desenvolupament harmònic de totes les regions de l'Estat i que fins i tot ha agreujat

(Passa a la pàg. següent)

Víctor Manuel ha estat uns quants dies entre nosaltres. Ha cantat a Barcelona (Sant Andreu), a Cornellà i a Sabadell. Víctor Manuel va ser un dels homes que es van fer conèixer públicament com a militants del sector d'art i cultura del Partit Comunista d'Espanya durant la setmana de sortida a la llum pública que el PCE va fer abans de les festes de Nadal. Amb ell, també Manolo Gerena, Ricardo Cantalapiedra, Ana Belén, Gabriel Celaya...

Hem parlat amb en Víctor, per a "Treball". Hi hem parlat molta estona, però necessàriament hem de sintetitzar els mil i un arguments, les raons de tantes coses.

- La política del Partit -*diu en Víctor Manuel*- és de portes obertes, de transparència. El que hem fet nosaltres en sortir a la claror, com a militants comunistes, no ha estat res més que trencar una situació de fet, coneguda.

VICTOR MANUEL, CANTANT COMUNISTA

«els afanys democràtics mai no són subversius»

- El fet que gent com vosaltres, que una setmana sí i una altra també necesiteu permisos governatius per actuar, es declari comunista, ¿no dóna possibilitats que us prohibeixin recitals i, de fet, que es limiti la vostra tasca, el vostre abast polític?

- Avui,la situació no és exactament la mateixa que fa sis mesos, ni d'aquí a sis mesos serà la mateixa d'ara. La nostra sortida a la claror és una decisió totalment assumida i que en algun moment s'havia de produir. S'ha produït durant la Setmana del Partit.

- ¿Us treurà audiència, que la gent sàpiga que sou del Partit?

- Les posicions de dretes, sens dubte, fa temps que són delimitades i no podem incidir-hi. Pel que fa a l'esquerra, ja que ha de mantenir una coherència ideològica i el nostre treball no és sectari, sinó obert a totes les posicions democràtiques, continuarem treballant-hi com fins ara.

- Què significa per a tu ser militant del Partit i com veus la militància dels artistes?

- Condiciona més, perquè estàs com en un aparador. Hom suposa que militar al Partit significa ser avantguarda de la professió, donar exemple en les reivindicacions culturals. Lògicament, això fa que hom es mesuri més en compondre una cançó o en fer una tasca de cara al públic. D'altra banda, ajuda a aprofundir en el teu treball, a tractar d'obrir-te als altres i, sobretot, encara que la gent sàpiga que milites, a no ser sectari en cap moment, ni amb els companys ni amb altres forces polítiques.

- Finalment, Víctor, ¿com has vist el PSUC en aquesta estada a Catalunya, en les ocasions que has tingut de parlar amb militants i de veure la situació de les zones industrials on has cantat?

- El veig molt bé. Molt potent, amb moltes ganes d'estar present, amb tots els seus noms i cognoms, a la vida de Catalunya i, sobretot, donant exemple que els afanys democràtics mai no són subversius.

A.B.

(Ve de la pàg. anterior

ELS DRETS DELS IMMIGRANTS

els desnivells a l'interior de Catalunya -provocant així un procés migratori, sense preveure els dèficits que comportava-, caldrà esperar, en el futur, una política de desenvolupament equilibrat a tot l'Estat.

A l'hora de fer el balanç, serà important recordar també tot allò que els "altres catalans" han aportat a la nova comunitat nacional, de la qual formen part: l'exemple de la seva lluita ha estat i és un dels elements determinants del canvi polític. La presència específica dels immigrants en les lluites del moviment obrer català constitueix una part important del patrimoni de la lluita del nostre poble sota el franquisme.

Tal com deien, a la Diada de Sant Boi, en Miquel Roca Junyent i en Jordi Carbonell, els homes foragitats de la seva terra que han vingut a fer més gran i més lliure aquesta terra nostra, l'originalitat de la qual es l'originalitat de la barreja, esdevenen eixos d'un futur democràtic. En les llibertats, les comunitats de nous catalans aconseguiran la llibertat, la dignitat i el lloc que el franquisme ni els ha donat ni els podia donar.

IGNASI RIERA

☆vida del partit☆vida del partit☆

TARRAGONA: HOMENATGE ALS VETERANS

Dissabte, 29 de gener, com a part dels actes de la Setmana del Partit a Tarragona, es va fer un sopar homenatge als veterans del PSUC, que va aplegar quatre-centes persones.

El company Heras, responsable polític del Comitè Local, explicà el caràcter de l'acte i demanà un minut de silenci en senyal de protesta pels assassinats de Madrid.

Al moment de servir el cafè i els licors, Josep Pardell, membre del Comitè Executiu del PSUC i instructor polític de l'organització de Tarragona durant els darrers catorze anys, referí a la situació a Tarragona al 1963, llavors que només comptava amb vuit militants, els homenatjats ara; a les vicissituds del treball clandestí i a la situació que contemplem avui, quan comptem amb una organització que, a la ciutat de Tarragona, té centenars de militants i que s'estén a setanta pobles de les comarques tarragonines.

Leandre Saun, membre del Comitè Local, féu la cloenda. Explicà el programa d'actes polítics de la Setmana del Partit, que acabarà en un míting el dia 13 de febrer en el qual prendrà la paraula el secretari general del PSUC, company Gregori López Raimundo.

REUS: PLE DEL PARTIT

S'ha celebrat, a Reus, amb la presència dels companys Josep Pardell i Màxim Antequera, del Comitè Executiu i del Comitè Central respectivament, la primera reunió plenària de les organitzacions del PSUC a diferents comarques tarragonines.

Hi varen assistir un total de cinquanta-tres delegats de les organitzacions d'Alforja, Aleixar, Vilallonga, Pobla de Mafumet, Selva del Camp, Alcover, Valls, Montblanc, Barbarà, Porrera, Falset, Bisbal de Falset, Miravet, Móra, Ascó i Gandesa.

En el curs de l'informe i en la discussió que el va seguir, es posaren de manifest els problemes que el medi rural té plantejats en l'actualitat. Els temes més debatuts varen ésser els que feien referència a política agrària, al sindicat pagès -la Unió de Pagesos-, a les properes eleccions i a la preparació del IV Congrés del Partit a les nostres comarques.

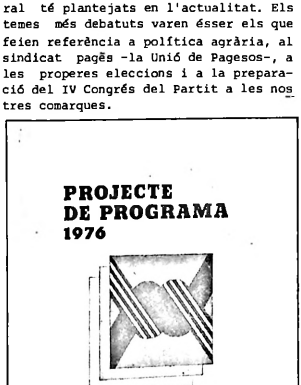

Portada d'una de les edicions del Projecte de Programa del PSUC, que constitueix les tesis del IV Congrés

16 MILIONS DE PESSETES

LA CAMPANYA "IV CONGRÉS"

ENTREVISTA AMB PEP CANAL, RESPONSABLE DE FINANCES DE MATARÓ

L'any 1977 serà l'any de la campanya d'ajut econòmic IV Congrés del PSUC. Considerem que en el curs d'aquest any caldria recollir 16 milions de pessetes. Aquesta quantitat ens ve marcada pel pressupost ordinari del Comité Central adoptat pel seu Secretariat. Pressupost que caldrà probablement revisar segons vagi evolucionant la situació política.

La consecució, en el més breu termini de temps, de 16 milions de pessetes permetrà dotar-nos d'un començament d'infraestructures dignes del partit de masses que anem construint, de fer front al dèficit de l'aparell de propaganda i de preparar i celebrar un gran IV Congrés del PSUC.

La campanya electoral reclamarà, d'altra banda, un pressupost extraordinari que els companys de la comissió electoral estudien i que, en gran part, les organitzacions hauran d'assumir.

Aquesta campanya d'ajut econòmic ha d'ajudar-nos a aparèixer públicament davant del nostre poble, a reclamar de les grans masses les seves aportacions, a fer una gran tasca pedagògica que deixi ben clar que la nostra existència com a partit defensor dels interessos populars està íntimament lligada al suport econòmic dels treballadors, dels partidaris d'una societat nova, socialista.

Les quantitats que s'han d'aconseguir per tal d'assolir l'objectiu de la campanya són importants, però no impossibles. Només caldria que totes les organitzacions del Partit es posessin a l'alçada de les més avançades en matèria de finances.

Es per això que hem demanat al company Pep Canal, responsable de finances de Mataró, una de les organitzacions capdavanteres a l'hora de comptar diners, que ens expliqui les experiències del seu col.lectiu.

-Quin element o elements, creus fonamentals per tal de tirar endavant una bona política de finances?

-Hi ha dos elements fonamentals En primer lloc la plena consciència, des de la base del Partit fins als comités, de l'importantíssim problema de les finances. En segon lloc, la creació d'una estructura financera adequada. Això vol dir responsables de finances a tots els nivells i funcionament de comissions de finances que donin i tirin endavant tota mena d'iniciatives i d'idees.

-Quin percentatge de militants paga normalment les quotes i quina és la quota mensual que teniu establerta?

-Sobre els militants enquadrats, estem en un 85-90 per cent i al dia. Ara bé, tenim encara molts militants despenjats i aquí es fa molt difícil un cobrament regular. Quant a la quota, seguim el criteri de l'1 per cent sobre el salari, però depèn molt del treball que porti cada organització per aconseguir-ho; un quaranta per cent encara paga la quota tradicional de 100 pessetes.

-I pel que fa a la premsa?

-Sobre el material normal el pro mig cobrat durant tot l'any 1976 ha estat d'un 84 per cent. Del TREBALL especial sobre el referèndum nosaltres vàrem fer una reedició de 3.000 exemplars que vàrem vendre tota amb parades al carrer i vam recollir més de 24.000 pessetes.

-Quina és la iniciativa que ha deixat més diners?

-Sens dubte la venda de xampany amb l'etiqueta del PSUC. Vàren fosar en circulació cinc mil ampolles i les hem venudes totes. El xampany del PSUC ens deixarà, netes, unes 250 mil pessetes.

-Déu ni do! Teniu d'altres experiències?

-Moltes. Parades, rifes, venda d'objectes... Per fi d'any vàrem fer una festa a la qual vingueren més de tres-centes persones; el local no donava per a més. Ens van quedar, netes, unes 25.000 pessetes.

-Bé; cara a les properes eleccions heu fet algun pas?

-Ara hem creat una comissió electoral de finances i ja tenim algunes coses pensades pel mes de febrer: la festa de carnaval, la venda d'un dossier fotogràfic sobre les lluites de masses a Mataró el darrer any, festes infantils, sessions de cinema,...

JOAN SANJUAN

ESQUERRA PER L'EIXAMPLA

L'acte "Una opció democràtica cap al socialisme", *que havia de celebrar se dissabte passat a l'Escola Industrial de Barcelona, organitzat per la secció de l'Esquerra de l'Eixampla i Sant Antoni del PSUC, fou prohibit pel govern civil.* "La nostra organització *-diu el comitè de la Secció en un comunicat que es va llegir davant dels centenars de persones que havien acudit a l'acte-* eleva la més enèrgica protesta per la prohibició d'aquest acte, que demostra una vegada més la discriminació de què es vol fer objecte determinats partits i organitzacions sindicals i les contradiccions entre les paraules i els fets del govern Suárez."

Havien d'intervenir en aquest acte: Teresa Pàmies, Rafael Ribó, Alfred Conte, Antoni Martínez i Antoni Sans, responsable polític de la Secció. Havia de fer la presentació Enric Cama.

La secció de l'Esquerra de l'Eixampla del PSUC havia inaugurat, uns dies abans, el seu local. Hi assistí el nostre secretari general, Gregori López Raimundo. La fotografia mostra un moment d'aquesta inauguració.

vida del partit ☆ vida del partit ☆

PLE DE TREBALLADORS DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA DEL PSUC

El dia 22 es va reunir, a Barcelona, el IV ple de treballadors de l'Administració Pública militants del PSUC. Van assistir-hi també simpatitzants. En total eren cent-deu persones, que pertanyen a quinze organismes públics.

Rafael Ribó, invitat a l'acte, va fer la primera intervenció. Després el ple va analitzar la situació política i es va debatre la sindicació d'aquests treballadors. Es va acordar prestar suport al Sindicat de Treballadors de l'Administració Pública de Catalunya, democràtic, pluralista i independent.

Després, en una roda de premsa, els funcionaris comunistes informaren que, a més a més de Barcelona, hi ha militants del PSUC, d'aquest sector, a Cornellà, Hospitalet, Esplugues, Terrassa, Sabadell, Tarragona i Girona.

MÍTING DE LA JOVENTUT COMUNISTA

El dia 28, amb el lema de "Per la joventut, la llibertat i el socialisme", es va celebrar al Teatre de la Fàrràndula, de Sabadell, un míting de la Joventut Comunista de Catalunya. Hi van assistir mil cinc-cents joves.

Les ponències, abordaren els problemes amb que topa la joventut. La intervenció final va estar a càrrec de Josep Ma. Riera, secretari general de la JCC, el qual va fer una anàlisi política de la situació i va denunciar els fets sagnants de la setmana. Es varen guardar minuts de silenci en memòria dels advocats laboralistes i dels membres de les forces d'ordre públic assassinats a Madrid.

Punys enlaire, va acabar l'acte amb "Els Segadors" i "La Internacional". Era el primer míting de joves des de 1936.

VIETNAM: L'HORA DE LA RECONSTRUCCIÓ

Després de cent-quinze anys de guerra, el Viet Nam coneix la pau. Ja no hi ha nordamericans, ni francesos, ni japonesos, ni tampoc els mongols o xinesos que durant segles han intentat sotmetre el país als interessos de potències estrangeres. El nord i el sud, separats artificialment per una línia divisòria que imposà l'imperialisme abans de la retirada definitiva dels francesos, ja estan units, en un mateix estat, la República Socialista del Viet Nam.

El company Andreu Claret ha tornat d'un viatge que l'ha dut, en quinze dies, del sud al nord, dels arrossars a les muntanyes, i durant el qual ha pogut observar els efectes de l'agressió nordamericana i els esforços immensos que fa un poble heroic per reconstruir el país i bastir els fonaments d'una societat socialista.

T- El sud i el nord ens han estat presentats, durant anys, com dos països diferents. ¿Constitueixen ja, veritablement, una matcixa nació?

AC- *Des d'un punt de vista històric, el Viet Nam ha estat sempre una nació única, amb una ètnia i una llengua majoritàries -la dels "viet"-, unes minories que no han constituït mai la base d'una nació independent (perquè viuen disperses per tot Indoxina), una cultura, unes tradicions, etc., unides per quatre milennis d'història col.lectiva i, sobretot, per dos mil anys de defensa d'un mateix territori davant dels intents d'invasió estrangera. Ara bé, és un fet que, des de 1954, és a dir, des dels acords de Ginebra que seguiren la derrota francesa de Dien Bien Phu, es crearen dos "països" o, més ben dit, es desenvoluparen dos tipus de cultura i de civilització. Al nord, a la República Democràtica, s'inicià un desenvolupament socialista basat en una economia agrària (en un 80 per cent!), amb l'herència difícil que suposa començar el camí del socialisme sense conèixer capitalisme, en una societat prenyada d'hàbits feudals. Al sud, mentrestant, arribaren aviat els primers nordamericans, amb armes, però també amb dòlars, i amb tota una concepció corrompuda de la vida. Imposaren la violència, la destrucció, però també la prostitució (hi havia més de 300.000 prostitutes, al sud), la droga (els drogaddictes eren, diuen, més de mig milió); fomentaren la desocupació a les grans ciutats creades artificialment. La misèria, que encara es palpa, al sud, era espantosa per a la majoria, mentre que una important minoria vivia de la guerra, dels cincents mil "marines" i pilots de la US Air Force...*

T- I ¿com s'està reconstruint la unitat, amb aquesta herència?

AC- *Jo crec que amb molta intel.ligència. Amb la matcixa capacitat de combinar la fermesa dels principis amb els compromisos necessaris en cada moment que es pot. El poble s'ha manifestat per la reunificació i les classes populars s'han expressat, a les eleccions, per l'Assemblea Constituent, pel socialisme. Reconstrucció, reunificació i creació de les bases polítiques i materials del socialisme formen, en aquest sentit, un tot indestriable. L'educació política és l'arma essencial del moment actual, al sud. Pensa que, àdhuc els generals de Van Thieu, responsables de genocidis, tortures i corrupteles, estan en centres de "reeducació política" i no en presons o, encara menys, davant d'un escamot d'execució. Es molt impressionant veure la confiança que els companys vietnamesos tenen en la pau, la reconstrucció i la perspectiva socialista. No pensen mai que un antic enemic, militar o de classe, no pugui adaptar-se a la nova situació. Jo crec que la immensa majoria de la població treballadora i camperola se sent identificada amb la transformació socialista del país.*

T- I aquest socialisme, que ja té més de vint anys al nord i que neix al sud, com és?

AC- *Passar del feudalisme al socialisme no és fàcil. Comporta costos terribles, perills de burocratització de l'aparell d'estat, de manca de participació de les masses en la vida econòmica i política. Però jo crec que els companys vietnamesos en són conscients i que això és el que és essencial. En el IV Congrés del Partit Comunista, que es va celebrar el desembre, el llenguatge del secretari general, Le Duan, va ser molt directe, molt crític. Va fer mencó de les traves burocràtiques que dificulten el desenvolupament econòmic al nord (mentre jo vaig ser a Hanoi, es projectaven quatre pel.lícules "crítiques", que caricaturitzaven les dificultats administratives que imperen en el comerç, el transport, etc.), va assenyalar la necessitat d'una major intervenció popular en els organismes polítics de base i en el debat del propi partit, i va posar l'accent en la necessitat de desenvolupar la indústria, però sobre la base d'allò que és avui el país, és a dir, de l'agricultura i de la petita producció artesanal.*

T- ¿Podem pensar, doncs, en un "model" socialista semblant al xinès?

AC- *Mira, aquesta pregunta no els agrada gens als companys vietnamesos. Ells tenen molt de respecte per Xina i per la URSS, amb les quals mantenen relacions molt cordials i solidàries, però no deixen mai d'afirmar la seva especificitat, de precisar que cada país té una via pròpia per arribar al socialisme. En aquest sentit, és evident que el seu punt de partida econòmic i cultural els apropa molt a la realitat xinesa. Però també ho és que la pràctica política desenvolupada durant la guerra, en la qual jo crec que han esdevingut mestres en l'art de l'equilibri polític, fa que el seu procés no conegui els daltabaixos de la República Popular de Xina (malgrat les dificultats que van suposar, per al nord, els bombardeigs continuats i la necessitat d'haver d'alimentar bona part del sud). No vol dir que no es produeixi un debat profund, que no es presentin problemes que seran molt difícils d'afrontar -fonamentalment el de la revolució tècnica, tan necessària per superar l'herència feudal-, però aquests es manifesten, per ara, tant al nord com al sud, sobre la base d'una aliança molt àmplia entre totes les capes populars que assegura la continuïtat del procés i l'adhesió del poble.*